

At Bringe Lykke Til Vores Forfædre

DAAJI

Besked i anledning af 153-års fødselsdagen for
PUJYA SHRI LALAJI MAHARAJ
22., 23. og 24. januar 2026 på Kanha Shanti Vanam

At Bringe Lykke Til Vores Forfædre

Kære venner,

Hvert år, når *Basant Panchami* kommer, sker der noget i mit hjerte, som jeg ikke helt kan forklare. De gule blomster, den blide varme, der vender tilbage til luften, og forårsblomsterne vidner alle om fornyelse. Men for os, der går denne vej, bærer dagen en duft, der rækker ud over årstiden, for Guddommeligt Lys valgte denne dag til at sænke sig over Jorden.

Den 2. februar 1873 blev en særlig personlighed født, som for altid ville ændre den måde, folk oplever spiritualitet på. På det tidspunkt var verden uvidende. Hvordan kunne den vide noget? Store sjæle ankommer stille, uden fanfare, og forklæder sig i almindelighed. Men Naturen vidste det, og den dag gav Naturen et stille løfte.

Barnets mor var en hellig kvinde, hvis hjerte flød over af hengivenhed. En gang kom en *avadhoot*, en helgen, til hendes dør for at få mad. *Helgenen* bad om fisk til måltidet, men fik ingen, for kvinden hverken tilberedte eller spiste kød. Med nåde gik husets betænksomme

tjenestepige hen til sin nabo og hentede to fisk, og da helgenen var færdig med at spise dem, spurgte han kvinden: "Hvad er der i vejen med dig?" kvinden forblev tavs, men hendes tjenestepige svarede: "Min ædle frue har alt undtagen et barn."

"Åh!" udbrød helgenen og kiggede ud over den dybbå himmel. Efter et par minutter strålede han, løftede fingrene mod himlen og sagde: "En... To... En... to..." og forlod stedet, blev aldrig set igen.

"Oh!" exclaimed the saint, looking beyond the deep blue sky. After a few minutes, he beamed, raised his fingers toward heaven, said, "One... two... one... two..." and departed, never to be seen again.

Året efter blev den første søn født på *Basant Panchami* 1873, og han var Ram Chandra fra Fatehgarh, også kendt som Lalaji.

Hvad kan jeg sige om denne særlige personlighed, som ikke allerede er blevet sagt? Digtere har forsøgt, skrifterne peger på sådanne væsener, og Tennyson skrev disse ord, der synes kun at være ment til ham:

*Du virker menneskelig og guddommelig,
Den højeste, helligste, manddom du.*

På blot syv måneder, mens han stadig var ung mand, opnåede han, hvad mange ikke kunne opnå gennem utallige livstider. Det Guddommelige Lys gik ikke op for ham som et fjernt mål, der skulle forfølges; det levede naturligt i ham. Han søgte det ikke; Han var det.

Gennem Lalaji blev en glemt arv genoplivet for menneskeheden: den hellige videnskab *Pranahuti*, også kendt som overleveringen af *pranasya prana*, selve livets essens. Denne dybe viden blev først introduceret tre-og-halvfjerds generationer før Lord Ram Chandraji af Ayodhya af Pujya Shri Rishabh Devji Maharaj, som afdækkede denne fine videnskab om at overføre selve livets kerne.

Gennem guddommelig transmission åbner dørene til højere bevidsthedsriger sig. Søgende får adgang til *Brahmvidya*, ikke ved at trække sig tilbage fra livet ind i *sanyas*, men gennem harmonisk integration: at leve fuldt ud i verden, mens de forbliver inderligt forenede med det Højeste og opfylder både materielle og åndelige pligter som husstandsfører (*grihastha*). Denne levende strøm af guddommelig overlevering fører hurtigt en søgende ind i tilstande af *samadhi*, ofte i bemærkelsesværdigt kort tid gennem oprigtig daglig praksis.

Men efterhånden som menneskets historie udfoldede sig, forsvandt denne dyrebare videnskab gradvist fra menneskets bevidsthed og gik til sidst tabt. Den forblev inaktiv, indtil skæbnen greb ind, og Lalaji Maharaj genopdagede og genoplivede den hellige strøm, hvilket gav menneskeheden en direkte, levende vej til det Højeste.

Gennem guddommelig transmission åbner dørene til højere bevidsthedsriger sig. Søgende får adgang til *Brahmvidya*, ikke ved at trække sig tilbage fra livet ind i *sanyas*, men gennem harmonisk integration: at leve fuldt ud i verden, mens de forbliver inderligt forenede med det Højeste og opfylder både materielle og åndelige pligter som husstandsfører (*grihastha*).

Dette var Lalajis gave: ikke kun filosofi og undervisning, men den faktiske overførsel af åndelig essens fra hjerte til hjerte.

Og så kom disciplen.

I Shahjahanpur hørte en ung mand ved navn Ram Chandra (Babuji) om helgenen i Fatehgarh. Noget rørte sig i ham ved blot benævnelsen af Lalaji, så han rejste for at møde ham. Ved det første møde den 3. juni 1922 ændrede hans liv sig for altid.

Han skrev senere: "Da jeg først kom til min Mester, oplevede jeg en sindstilstand, som ikke har nogen mage. Den ekstase, jeg oplevede i det øjeblik af mit liv, er noget, jeg ikke kan beskrive tilstrækkeligt. Fra den dag begyndte jeg at leve et nyt liv. Alt syntes at være forandret. Verden så anderledes ud."

Og således begyndte en kærlighedshistorie, der ville overgå alle andre i åndelig historie. Jeg bruger ikke disse ord let, da det, der udspillede sig mellem Lalaji og hans discipel, ikke var almindelig hengivenhed. Det var meget mere end den ærbødighed, en elev har for en lærer. Det var noget, der ikke findes ord for, hvilket fik selv de himmelske væsener til at standse op i undren.

I do not use these words lightly, as what unfolded between Lalaji and his disciple was no ordinary devotion. It was much more than the reverence a student holds for a teacher. It was something for which language fails, which led even the celestial beings to pause in wonder.

Babuji sagde engang om deres bånd: “Vi var i osmose, fuldstændig åndeligt forbundet, vores hjerter kun ét. Intet er for smukt for den Elskede; Sådan en kærlighed hjælper med at presse sig selv til grænsen, at forsøge at gøre alt for at tilfredsstille ham.”

Et andet sted indrømmede han, at han ikke kunne eksistere uden Lalaji et eneste sekund. Han henviste ikke til den fysiske Lalaji, som var afgået årtier tidligere, men til den Lalaji, der var blevet selve åndedrættet i hans åndedræt, *pranasya prana*, livet i hans liv.

Jeg vil dele noget, der rører mig til tårer hver gang, jeg læser det.

I Lalajis diktater er der en udtalelse om Babuji, som burde få os til at tie stille i undren. Lalaji bemærkede, at selv under Babujis mest hellige øjeblikke med sin hustru, forlod han aldrig sin Mester i sit hjerte, ikke engang for et eneste åndedrag. Deres forbindelse forblev ubrudt gennem alle omstændigheder i hans verdslige liv.

Dette er *brahmacharya* i sin sandeste forstand: ikke fraværet af verdsligt liv, men tilstedeværelsen af konstant erindring inden for det liv. Babujis opmærksomhed forblev rettet mod det Højere, selv mens hans krop engagerede sig i verden.

Hvilken kærlighed kan opretholde sådan en erindring? Hvilken hengivenhed kan opretholde sådan en stabilitet?

Jeg vil fortælle dig noget ekstraordinært nu.

I en interkommunikation optaget i *Whispers from the Brighter World* den 21. marts 1945, er der en udveksling, der burde være indgraveret

i guld. Først talte Swami Vivekananda, løven blandt sjæle, om Lalajis kærlighed til Babuji, og derefter talte Lord Krishna om Babujis kærlighed til Lalaji.

Swami Vivekananda sagde: "Alt, hvad vores Herre [Lalaji] siger om hans kærlighed til dig, er den rene sandhed. Han brænder af kærlighed til dig. Jeg er aldrig stødt på et sådant eksempel nogen steder i mit liv." Så sagde han: "Folk forlader deres hjem for Gud: han forlod sit hjem for jer. Det er det største offer, der nogensinde er forventet af en befriet sjæl," hvilket fik Lalaji til at afbryde, og bede Babuji om ikke at optage samtalen i sin dagbog.

Lalaji, den befriede mester, havde forladt sin *Bhandar*, sin himmelske bolig, for sin discipel, Babuji. Læreren steg ned til eleven, Himlen bøjede sig mod Jorden.

Og så talte Herren Krishna, og hans ord får stadig mine hænder til at ryste, mens jeg skriver: "Det, Swami Vivekananda har sagt, er bogstaveligt talt korrekt, og der er ingen skade i at skrive, at i kærlighedens sag har du overgået selv Radha... Radhas kærlighed er nu i anden række efter din."

Forstår du, hvad det betyder? Radhas kærlighed til Krishna er blevet fejret gennem årtusinder som det højeste eksempel på hengivenhed. Radhas navn er blevet synonymt med guddommelig kærlighed, og alligevel erklærer Lord Krishna, at Babujis kærlighed til Lalaji endda overgik hendes egen.

Men historien slutter ikke der. Tre dage senere når det et klimaks uden fortilfælde i hele skabelsen.

På den gunstige dag, 24. marts 1945, arrangerede Lalaji, at Babuji blev indviet direkte af Selve Den Ultimative Skabelse. Lord Krishna, der var vidne til dette, erklærede: "Det er en meget gunstig dag, at din ærværdige Mester har fået dig indviet direkte af Den Ultimative Skabelse. Dette er det, der kaldes sand indvielse. Dette er det første eksempel af sin slags siden skabelsens begyndelse."

Swami Vivekananda tilføjede: "Jeg er overvældet af glæde over at høre nyheden om din direkte indvielse med Den Ultimative Skabelse. Dette er det første eksempel siden verdens begyndelse."

Stop op et øjeblik og overvej noget, der får mit hjerte til at gøre ondt af undren.

Efter denne højeste begivenhed kom Lalaji med en stille erklæring, der afslører dybden af hans uselvskhed. Han sagde: "Direkte indvielse er fuldkomment min metode. Tidligere forstod ingen det, og det blev heller aldrig sat i praksis."

Forstår du, hvad det betyder? Lalaji kendte metoden, fordi det var hans egen opdagelse. I løbet af sit liv havde han forstået, hvad ingen sjæl før ham nogensinde havde forstået: muligheden for direkte indvielse fra det Ultimative. Han kunne have brugt den erkendelse for sig selv, men det gjorde han ikke. Han bar denne

Efter denne højeste begivenhed kom Lalaji med en stille erklæring, der afslører dybden af hans uselvskhed. Han sagde: "Direkte indvielse er fuldkomment min metode. Tidligere forstod ingen det, og det blev heller aldrig sat i praksis."

højeste hemmelighed i sig selv og ventede på, at hans elskede discipel skulle nå den tilstand, hvor en sådan gave kunne modtages. Og da Babuji nåede denne ophøjede tilstand, brugte Lalaji metoden med sin discipel.

Læreren satte eleven først og gav det, han selv aldrig havde taget. Sådan en kærlighed er uden for logik, måske endda mere end en forælder, der ofrer sig for et barn, eller en elsker, der giver alt til sin elskede. Her opdagede Guruen den ultimative åndelige gave og gav den til sin discipel, tilfreds med at forblive i baggrunden, tilfreds med at se sin discipel nå højder, han selv ikke søger.

Og hvad sagde Lalaji om sig selv efter at have givet denne højeste gave? Han citerede en persisk linje: "Kong Mahmood Ghaznavi, som havde været herre over tusindvis af slaver, var så grebet af fattigdom, at han blev reduceret til slavens slave." Og så tilføjede Lalaji blot: "Dette er min tilstand."

Mesteren over Mestre, den Særlige Personlighed, der genvandt det tabte, den som *Pranahuti* strømmer gennem til hele menneskeheden, beskrev sig selv som en "slave af en slave", fordi han havde givet sin discipel noget større end sig selv.

Her vidner vi om den ophøjede kærlighed fra en Guru, som tilbageholdte den ultimative frugt fra sig selv, så hans discipel kunne smage den først. Hans hjerte var så stort, at da han opdagede skabelsens største hemmelighed, gav han den til en anden. Men at kalde det et offer ville være at misforstå hjertet hos en sand Mester. Denne gave var en kilde til den største glæde for Lalaji.

In fact, it is the greatest joy a Guru can know to see his disciple surpass him, to watch the beloved rise, to give everything and feel only fullness in return.

Faktisk er det den største glæde, en guru kan vide af at se sin discipel overgå ham, at se den elskede rejse sig, at give alt og kun føle fylde til gengæld. En mor ofrer ikke, når hun fodrer sit barn, og en flod ofrer sig heller ikke, når den løber ud i havet. For Lalaji var det både en fuldendelse og en kilde til lykke at gøre Babuji til det første menneske, der modtog direkte indvielse fra det Ultimative.

Det her er kærlighed. Dette er vejen. Det er det, vi fejrer på *Basant Panchami*.

Lalaji sagde engang om den nuværende æra: "Denne tid vil ikke gentage sig i meget lang tid nu. For denne særlige tid gælder ordsproget: 'Majnoon gjorde skoven til sit hjem, men jeg forvandlede mit hjem til en skov.'" Den legendariske elsker Majnoon forlod civilisationen for at vandre i vildmarken, vanvittig af kærlighed. I modsætning hertil forvandlede Mester Lalaji sit eget himmelske hjem til en vildmark af længsel... for sin discipel.

Lord Krishna beskrev Babujis grad af fortjenthed som *Anuttara*, den højeste klassificering. Han sagde: "Sådan fortjenthed opstår nogle gange ganske pludseligt efter år, århundreder eller endda årtusinder, som ikke har noget sidestykke. En sådan person er født ved Guds befaling. Du er eksemplet på det."

Da Lalaji forlod sin fysiske krop i 1931, skrev Babuji: "Ærligt talt døde min Mester ikke, men jeg følte mig som død." I årevis derefter forblev hans dagbog stort set tavs. Den produktive discipel, der havde nedskrevet så meget mens Lalaji levede, gik ind i en dvalefase; Noget måtte spire i det mørke.

Og så, i 1944, blev deres kommunikation genoprettet. Forholdet, som den fysiske død syntes at have afsluttet, havde blot ændret form. Lalaji fortsatte med at vejlede, videregive og elske. Båndet overskred døden, kærligheden oversteg kroppen, og transmissionen fortsætter.

Hvorfor deler jeg alt dette på *Basant Panchami*? Så du kan forstå, hvad du har fået adgang til.

Når du sidder til meditation og mærker den blide uro i dit hjerte, rører du ved den samme strøm, der flød mellem Lalaji og Babuji. Når du modtager transmission, modtager du gaven, der er genvundet for menneskeheden efter at have været tabt i utallige generationer, og når du føler den uforklarlige længsel efter noget, du ikke kan navngive, mærker du ekkoet af en kærlighed, der overgik selv Radhas.

Dette er vores arv, vores fødselsret. Den er tilgængelig for os, fordi et barn blev født på *Basant Panchami* 1873, som senere blev Mester, og fordi en discipel elskede denne Mester med en kærlighed, der ikke har været sidestykke siden skabelsens begyndelse.

Forårsblomsterne blomstrer, verden fornyer sig, og i hjerterne hos dem, der praktiserer, sker den samme fornyelse stille og roligt, dag efter dag, mens transmissionen fortsætter sit arbejde.

På denne *Basant Panchami* bøjer jeg mig for fødderne af Pujya Shri Lalaji Maharaj, den særlige personlighed, der gjorde alt dette muligt. Og jeg bøjer mig for fødderne af Pujya Shri Babuji Maharaj, hvis kærlighed åbnede en dør, der aldrig kan lukkes.

Vi er arvinger til denne arv. Sikke en slægt! Sikke en skat der er blevet lagt i vores hænder! Spørgsmålet falder nu på os: Hvad skal vi gøre med denne arv?

Lad os tage udfordringen op. Lad os gøre vores åndelige fædre gladere, mere glade. Lad dem se ned fra den lysere verden og danse af glæde, se os forenet, se os elske og respektere hinanden, og se os leve det, de levede for.

At bevare og berige denne patriarkalske arv kræver, at vi opfører os, tænker og handler i overensstemmelse med deres standarder. Må der være harmoni i hver familie, der berøres af denne vej. Må der være harmoni i hvert center, hvor søgende samles. Må de smålige splittelser, der nogle gange sniger sig ind i åndelige fællesskaber, opløses i varmen fra denne forårssol. Må vi huske, at vi alle er børn af samme slægt, alle modtagere af den samme transmission, alle går mod samme destination.

Lad os tage udfordringen op. Lad os gøre vores åndelige fædre gladere, mere glade. Lad dem se ned fra den lysere verden og danse af glæde, se os forenet, se os elske og respektere hinanden, og se os leve det, de levede for.

Hvis Lalaji kunne give sin største opdagelse væk for glæden ved at se sin discipel blomstre, og hvis Babuji kunne elske med en kærlighed, der overgik selv Radhas, så kan vi sikkert række en hånd af venskab ud til brødrene og søstrene ved vores side, give slip på små klager og blive kar værdige til det, der er blevet hældt i os.

Så må vores Mestres kærlighed røre dit hjerte, må transmissionen forvandle dit væsen, og må du på din egen måde blive et levende vidnesbyrd om deres arv.

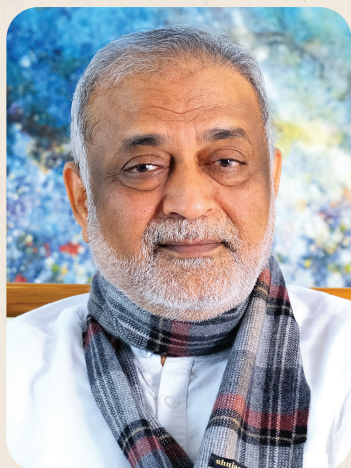
Med kærlighed og bønner,

Kamlesh

Basant Panchami, 23. januar 2026

*Besked i anledning af 153-års fødselsdagen for
Pujya Shri Lalaji Maharaj
22., 23. og 24. januar 2026 på Kanha Shanti Vanam*

Lær at meditere med Daaji

Du kan starte med Heartfulness-meditation når som helst! Meld dig til en masterclass-serie med Daaji i tre dele, hvor han fortæller om fordelene ved Heartfulness-metoden og forklarer, hvordan du bruger Heartfulness-afslapning, meditation, renselse og bøn til i daglige rutine. Alle deltagelse er gratis.

<https://heartfulness.org/global/masterclass/>

Heartfulness Praksis

I Heartfulness lærer du teknikker til at slappe af, meditere, mental renselse og kontakt til din indre kerne.

<https://heartfulness.org/in-en/heartfulness-practices/>

heartfulness

purity | weaves destiny

